

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

[Του Έρρικου Ντιβερκουκί]

Κάθε Δευτέρα πρωί ο βαρώνος Νώφλ παίρνει το τραίνο για το Παρίσι και κάθε φορά που περνά μπρός απ' τον μάργμα-Μπόκ φωνάζει :

—Καλημέρα, μάργμα Μπόκ ! 'Η γυναίκα σου δεν σ' αγαπάει. Δεν ήταν ποτέ δική σου !...

—Ευχαριστώ, κύριε βαρώνε, όρεβουάρ, άπαντῶ ὁ Μπόκ άπαθώς, βγάζοντας την πίπα από το στόμα του.

Ο γέρο-Μπόκ είνε κορυφός. Δέκα τρία χρόνια τώρα, άφ' ότου τά αυτιά του, του άρνθιαν καθέ ύπηρεσία, έμαθε νά διαβάξῃ στά χείλη τά λ' για πού του λένε. Κ' έτσι καταλαβαίνει πολύ καλά τί του λέγει ὁ βαρώνος όταν περνάει. Τό καταλαβαίνει και γι' αυτό τόν μισεί, αλλά δεν τόν δείχνει. Τόν μισεί ακόμη περισσότερο όταν σκέπτεται πώς ἡ γορά Μπόκ από νεατά της ήταν τρελλούτοιχη και πώς ὁ βαρώνος Νώφλ δεν ήταν πάντα έξηντα χρονών και είχε σχέσεις μαζί της...

Τώρα ἡ γορά είνε μισοπαρалуμένη, κάθεται κοντά στο τζάκι και σκέπτεται τά παλιά κουνώντας τὸ κεφάλι.

Ο γέρο Μπόκ μένει φύλαξ αὐτοῦ τοῦ έρεπίου και δεν σέπτεται παρά πὸς νά βοή την κατάλληλη εύκαιρία νά εκδικηθῇ τὸν βαρώνο. Έχει τὸ μίσος τὸν βοηθῶν πὸν δεν μποροῦν ξεθυμάνουν με λόγια. Διναίει εκδικήσῃ. Είνε βέβαιος πὸς ὁ βαρώνος τοῦ πετάει κατάμουτρα τις ειρωνίες αυτές έχοντας ὕψιν του παληές άπιστίες τῆς γοράς Μπόκ...

Τά μάτια του θολώνουν από μανία. Ψάχνει νά βοή μία εκδικήσι τρομερή. Καί πρώτ' απ' όλα φροντίζει νά κερδίσῃ τῇ συμπάθεια τῆς γυναίκας τοῦ βαρώνου, μιάς κυρίας ψηλῆς, ξανθῆς και αισθηματικῆς, πὸν σταματοῦσε συχνά τὸ ἄλλογό τῆς στοὺς δρόμους γιὰ νά μιλήσῃ με τὸν χωρικὸν ἡ γιὰ νά χαϊδέψῃ τὰ παιδιὰ με τὸ ἄχρο τοῦ μιστινίου τῆς.

Συνήθιζε επίσης νά σταματᾷ μπρὸς στή καλύβα τοῦ γέρο Μπόκ, γιὰ νά ξεκουράξῃ τὸ ἄλλογό τῆς και νά πίνῃ ἕνα ποτήρι φρέσκο γάλα πὸν τῆς προσέφερε πάντα ὁ γέρος.

Ἡ κ. Νώφλ ήταν μόλις τριάντα πέντε χρονών. Ο γέρος έβλεπε τῇ δυσαναλογία αὐτῇ τῆς ηλικίας τοῦ ζεύγους Νώφλ και προσπαθοῦσε νά μαντέψῃ κάθε άδυναμία τῆς κυρίας. Ἡ εύκαιρία δεν άγερνε νά παρουσιασθῇ.

Ένας νέος ζωγράφος, ὁ Λουί Φρυζέρ περνούσε απ' τὸ χωριὸ ζητώντας μοντέλλα μεταξύ τὸν χωρικών.

Έξαφνα σταμάτησε μπρὸς στὸν γέρο Μπόκ, ὁ ὁποῖος είχε ζωγραφισμένη πάνω στίς χίλιες ρυτίδες τοῦ προσώπου του, ὅλη τῇ χωριατικῇ πανουργία. Τοῦ ζήτησε νά τὸν ζωγραφίσῃ καί ὁ γέρο Μπόκ τοῦ εἶπε κατακλητικός :

— Μπᾶ, σέ καλὸ σου ! 'Εμένα, τὸ γέροχο ἄλλογ, ἤρως νά διαλέξῃς ; Μά, παιδί μου, αὐτὸ τὸ ἔργο θά τὸ βλέπῃ ὁ κόσμος και θά τρωιάξῃ. Τέλος, ἄφου ἐπιμένεις περμένε τοῦλάχιστον νά φορέσω τὴν ρεντιγιόνά μου.

Ο ζωγράφος ὅμως ἀνήνθησε και ὁ γέρο Μπόκ κάθισε στήν καθμερινὴν του θέσι, πῆρε τὴν λόξα πὸν έπρεπε και περμένε τὸν ζωγάφο.

Ο ζωγράφος ήταν νέος, πολὺ χαριτωμένος, λεπτός, με ὁμορφα μαλλιά και με θαυμάσια δόντια.

Καθὼς ὁ Μπόκ τὸν κῆταξε μιά άστραπή χαρᾶς έλαμψε στὸ πρόσωπό του. Τοῦ κατέβηκε μιά ιδέα.

Νά κατορθώσῃ νά σχετίσῃ τὸν ζωγάφο με τὴν κ. Νώφλ.

Τὴν ἄλλη μέρα προσφέροντας τὸ γάλα τῆς κ. Νώφλ έκαμε τὸ πρώτο βήμα.

—Σεῦρετε, κυρία, τῆς εἶπε με σεβασμό, πὸς τὸ χωριὸ μας από χθές φιλοξενεῖ ἕνα ζωγάφο απ' τὸ Παρίσι ; Νά τὸν δῆτε τί ὁμορφά πούνα. Τώρα κάνεις τὸ πορτραῖτό μου. Μοῦπε ὅμως και κάτι ἄλλο. Σας εἶδε... νά περνάτε με τὸ ἄλλογ και έτρεξε νά μοῦ πῇ πὸς δεν εἶδε ποτέ τὸν ἄματόνα πὸν ὁμορφῇ από σας. 'Α' νά σᾶς πῶ δεν έχει άδικο νά θέλῃ νά σᾶς ζωγραφίσῃ...

Ἡ κ. Νώφλ άκουσε άδιάφορα ὅλες τίς ψευτιές τοῦ μαργμα Μπόκ και εξακολούθησε τὸν περιπάτο τῆς.

Ο Μπόκ άρχισε τώρα νά ψάλλῃ τὸν ζωγάφο. Τοῦ μίλησε γιὰ κάποια καλλὸν ἑξαιρετικῇ, πὸν τὴν κακομετεχειρίζετο ὁ άνδρας τῆς και στήν ὁποία ὁ ζωγάφος είχε κάμει μεγάλῃ έντύπωσι, γιὰ τί ἦτο Παριζιάνα και άγαποῦσε τὸν καλλιτέχνα.

Ο ζωγράφος άντι άπαντήσεως πῆρε ἕνα μολύβι και έγραψε τίς άκόλουθες λέξεις στὸν κορυφο-Μπόκ.

—'Αν πρόκειται γι' αὐτὴ τὴν ὕψηλῃ με τὰ κίτρινα μαλλιά πὸν εἶδα τὸ πρωί με τὸ ἄλλογ, σ' ευχαριστᾶ, γέρο μου. Τὸ ὀλιώτερο πὸν μ' ένδιαφέρει στὸν κόσμο είνε αὐτή.

—Δεν έχεις δίκιο, λέει ὁ Μπόκ εξακολούθωντας τὸ χαβᾶ του. Δεν θάναί δά και πολὺ δύσκολη...

Τὴν ἄλλη έβδομάδα ὁ ζωγράφος ζήτησε νέα γιὰ τὴν κ. Νώφλ, ὁπως καί αὐτῇ ρώτησε άδιάφορα τὸν μάργμα-Μπόκ άν έφυγε ὁ καλλιτέχνης.

Σε λίγες μέρες ὁ ζωγάφος και ἡ κ. Νώφλ γνωρίσθηκαν.

— Δεν είνε και πολλὴ άσχημῃ, έλεγε κατόπιν τοῦ γέρου ὁ ζωγάφος. Έχει ὁμορφα μαλλιά και μιά λεπτότητα έγγλέξικη.

—Πρέπει νά τῆς κάμετε τὸ πορτραῖτό τῆς, λέει ὁ γέρος. Καί σιγά σιγά ψιθυρίζει στ' αὐτὸ τοῦ ζωγράφου :

—'Η Κυρία περνά πολὺ συχνά απ' ἔδω απ' ὅτου έμαθε πὸς μένετε σπίτι μου.

Τά ἴδια πάλιν έλεγε στή κ. Νώφλ :

—Νά δῆτε κυρία μου τὸ καυμένο τὸ παιδί, πόσο άδυνατήσε ! Δεν τρώει καθόλου, οὔτε κοιμάται... Είνε συμπτώματα τῆς άγίας τῆς αὐτᾶ, χωρίς ἄλλο...

Έτσι σιγά σιγά καί οἱ δύο καρδιές πλέκτεχαν στὰ πανούργα δίχτυα τοῦ γέρο-Μπόκ. Στοις μαργμυνοὺς μοναχικοὺς περιπάτους τῆς κ. Νώφλ φανταζότανε πάντα τῇ γλυκεῖα μορφῇ ἑνὸς ζωγράφου με άσπρη μπλούζα καί ἕνα πλατὺ καστόρινο καπέλο πὸν σιγαίει δύο μάτια ὀνειροπόλα.

Ο ζωγράφος πάλι ὀνειρευότανε ἕνα ταμπλώ, στὸ ὁποῖο ἕνα ζευγάρι χαριεντίζετανε περνώντας τὸ δάσος με ἄλλογ.

Έτσι τὸ εἰδύλλιο εξακολουθοῦσε χωρίς ὅμως ὁ ζωγάφος νά καλογνωρίσῃ τὴν κυρία Νώφλ και χωρίς ἡ κυρία Νώφλ νά σχετισθῇ με τὸν ζωγάφο.

Μιά μέρα ὁ ζωγάφος ξαπλωμένος στὸ δωμάτιό του διάβαζε, όταν φάνηκε νά περνᾷ ἡ Νώφλ. Συγχρόνως έπαισε δυνατῇ βροχή.

—Έλάτε μέσα, τῆς φώναξε με διαβολιά ὁ γέρο-Μπόκ, θά βοάξῃτε.

Βοήθησε τὴν κ. Νώφλ νά κατέβῃ και ὅστερα έξέτασε τὸ ἄλλογ.

—Λέιπε ἕνα πέταλο, εἶπε, και πρέπει νά τὸ πᾶν στὸν πεταλωτή. Συγχρόνως φώναξε στὸν ζωγάφο :

—'Εἰ κ. Φρυζέρ, κ. Φρυζέρ !

Ο ζωγράφος φάνηκε στήν πόρτα. Ἡ κ. Νώφλ ήταν ἑμπρός του. Χαριετίσθηκαν. Ο γέρο-Μπόκ τοὺς σίαστηκε και πρότεινε στήν κυρία νά μῇ στὸ σπίτι του, ὅπου έμενε καί ὁ καλλιτέχνης, γιὰ νά προφυλαχτῇ. Ἡ κ. Νώφλ δέχτηκε με κάποιον διαταγμ...

Κατόπιν ὁ Μπόκ πῆρε τὸ ἄλλογ καί έτρεξε στὸ χωριό. 'Απ' ὅπου περνούσε φώναζε :

—Αὐτὸς ὁ Παριζιάνος ζωγάφος πὸν κάθεται σπίτι μου, είνε αὐτῇ τῇ στιγμῇ στὸ δωμάτιό του, με τὴν κ. Νώφλ !... Τί νά σᾶς πῶ, έμένα αὐτὰ δέ μ' άρέσει ν καθόλου.

Αὐτὸ έφθανε γιὰ νά γίνῃ τὸ χωριὸ άνάστατο. Κάθε παραθυρόφυλλο έκρυβε ἕνα μπουκέτο από περίεργα κεφάλια. Πολλοί ξεχύθηκαν στοὺς δρόμους και τράβηξαν πρὸς τὸ σπίτι τοῦ Μπόκ. Ἡ κίνησις έξώηρεσε ὑπὸ τὴν βροχήν...

Ἡ διδασίς δεν άγερνε νά φτάσῃ και στ' αὐτὰ τοῦ βαρώνου. Στὴν άρχῃ δεν θέλησε νά πιστέψῃ. Έξαφνα ὅμως κατέλαβε άσυγκράτητῇ λύσσα. 'Αρπάξε τὸ περιστροφὸ του καί έτρεξε έξω.

Όταν έφθασε μπρὸς τὸ σπίτι τοῦ Μπόκ βρέθηκε πρὸ ἕνα πλῆθος χωρικών πὸν κῆταζαν με ειρωνικά χαμόγελα τὸν καλλιτέχνα νά στέχῃ κάτω από τὸ ὑπόστεγο τῆς αὐλόθρας, με τὴν κ. Νώφλ, τὴν γυναίκα του. Τά μάτια του θολώσαν. 'Ωρμησε, τέλεισε τοὺς περιέργους, έσυρε τὸ περιστροφὸ του καί έπυροβόλησε. Τρεῖς σφαίρες βῆχαν τὴν κ. Νώφλ κατάστρεθα και τὴν έξάλωσαν κάτω, πλημμυρισμένη στὸ αἷμα τῆς.

Ο ζωγράφος είχε σαστίσει.

Έξαφνα ἕνα γέλοιο ἱκούστηκε πίσω απ' τὰ γροῦπ τὸν χωρικών, ἕνα γέλιο σκληρὸ, άπαίσιο, ειρωνικό, σαρκαστικό, λυσσασμένο. Κάποιος χοροπηδοῦσε τραυλίζοντας σάν μεθυμένος. Ἦταν γέρο-Μπόκ μεθυμένος απ' τὴν χαρὰ τῆς εκδικήσεως !...

Μετάρρ. Ε. Μακρή

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ο κ. Γεώργιος Θ. Θεοδωρόπουλος Έμπορος και ἡ Δίς 'Ελένη Σχοινά έδωκαν άμοιβαίαν υπόσχεσιν γάμου. Ἡ Διευθύνσις τοῦ «Μπουκέτου» εύχεται εἰς τὸ ταριαστὸ ζευγάρι ταχεῖαν τὴν στέγην και πᾶσαν εύτυχίαν.

ΒΑΦΗ ΠΕΡΙΚΝΗΜΙΔΩΝ

Γιὰ νά χρωματίσετε τίς λευκὰς μεταξωτῆς δαπνοὺς ελαφρῶς ρόζ, διαλύστε ὀλίγην σκόνην φουένης σ' ἕνα μεγάλο δοχεῖο νεροῦ, βυθίστέ τις έντός αὐτοῦ και άφήστε τις νά στεγνώσουν, χωρίς νά τις στίψετε.

